

Sloužit Hospodinu

Hošťálková 5. 6. 2016

Písně: 213, 618, 170, 505, 582

Čtení z Písma: Jozue 24, 1 - 2a. 13 - 25; 2.Timoteovi 2, 8 - 13

Text kázání: Jozue 24, 14 - 15

Milí bratři a sestry,

Boží lid je na cestě časem. Zde je nazván společenstvím Izraelským. Udělali s Bohem mnoho velikých zkušeností. Bůh je vyvedl z egyptského otroctví a byl s nimi po celou dobu jejich putování. S ním nouzí netrpěli. Bůh vedle nich ale často nouzí trpěl, nouzí na jejich věrnost. On ale přesto odpovídal na jejich neposlušnost svou věrností. Nyní jsou v cíli své cesty - vytouženém Kanánu. Uprchlíci a tuláci našli domov. To, co stále vyhlíželi, se stalo skutečností. Mohli bychom si myslet, že tento lid už konečně nabude přesvědčení, že Bůh je spolehlivý, že je nejlepším rádcem a vůdcem, že v něm je jejich bezpečí.

Ale ono to bylo opět docela jinak: ty staré pochybnosti se znovu vynořují. Vždyť v této zemi žijí jako cizinci mezi lidmi, kteří Boha Izraelců neuznávají. Mají své vlastní bohy, necítí potřebu ztotožnit se s Bohem těchto příchozích. Izraelcům se tedy zdá jako lepší přizpůsobit se jim - vždyť jsou silnější a mocnější. Stojí před otázkou: Vyplatí se ještě skutečně s Bohem počítat? Zdá se, že by to šlo dobře i bez něj, možná lépe. Nebylo by lepší od smlouvy s Bohem odstoupit?

S touto novou situací nepočítali a nebyli na ni připraveni. A většinou tomu bývá tak, že když se člověk octne v nějaké nové situaci nepřipraven, velmi znejistí. Tomu dobře rozumíme, vždyť známe naši vlastní minulost, ve které se mnozí Boha zmateně vzdávali. Avšak Bůh sám dává své světlo do všech našich nejistot. Ke shromážděnému společenství Izraelců promluví Jozue, jeden z nich. Nyní poznají - Boží zaslíbení platí protože:

1. V naší minulosti odkrýváme a stále znovu se v ní setkáváme s Boží věrností.
2. Jenom s ním jdeme vstříc nadějně, radostně a jasně budoucnosti.

Pokusme se tyto dvě věty promyslet.

1. Boží zaslíbení platí protože: V naší minulosti odkrýváme Boží věrnost.

Všichni víme o obdobích v našem životě, kdy jsme se cítili velmi unaveni, kdy jsme přemýšleli jak dál. Starší z nás by mohli uvést vál-ku, hlad, strach o své nejbližší, starost o holé živobytí. Ale i ti mladší museli často zápasit s mnoha problémy, které jim připadaly velmi těžké, možná byly méně viditelné, méně zásadní. Pomysleme na to všechno, ale hledme na svou minulost pod správným zorným úhlem. Pak se nám bude stávat stále více jasnějším, že to, co nám v ní často připomínalo slepou uličku, se při důkladnějším pohledu, ukázalo spíše jako jakýsi průchod. A když se svou minulost pokoušíme hodnotit už z dnešního pohledu, pak poznáváme, že nám bylo darováno východis-ko právě tam, kde jsme si říkali: toto už je beznadějně.

Jako křesťané nemáme nějaké zvláštní výsady - Bůh nás nevedí **okolo** nebezpečných míst, ale provádí nás **skrze ně**. Provádí nás jimi, takže v nich nezůstáváme vězet, ale získáváme nové výhledy, novou odvahu, novou sílu k životu.

Kdo pozorně přemýšlí nad svým vlastním příběhem, může ve všech obtížných a neřešitelných otázkách, ve zmatku vlastního života rozpoznávat skutečnost Boží věrnosti.

Ale toto platí ještě také v jiném smyslu. To, co Jozue lidu říká, neznamená jen prostě: „*Odhalujte každý z vás ve svém vlastním životním příběhu Boží věrnost.*“ Jozue myslí na tento lid jako na celek, společenství, jako na společenství Boží. A Bůh se právě k tomuto společenství, třebaže vypadalo všelijak nevábně, přiznal, ujal se jej a on své slovo drží. Drží jej i tehdy, když my selháváme. „**Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný.**“ Bůh miluje ty, kteří toho nejsou hodni a zůstává věrný, věrný sám sobě, „**nemůže zapřít sám sebe**“. Často se v dějinách tohoto lidu zdálo, že je s ním - pro jeho hříchy - konec, ale nikdy se to nestalo. Pak - aby se nám Bůh ve své věrnosti již naplno představitel - přišel na tuto zem za námi On sám - v Ježíši Kristu. Přišel jako jeden z nás. Od té doby se stal kříž znamením Boží věrnosti a utvářel dějiny našeho světa. Společenství, které se setkalo pod křížem, bylo někdy tak velké, že zaplňovalo katedrály, jindy zase tak malé, že mu stačily kostelíky, nebo místnosti. Na své cestě dějinami toto společenství upadalo znovu a znovu do nejrůznějších omylů a bludů, vypovídalo Bohu svou poslušnost i věrnost. Avšak Boží věrnost byla tou, která s tímto společenstvím stále počítala. Bůh sám se k němu stále znovu skláněl, léčil je a uzdravoval. Tedy: **Boží věrnost.**

Jozue se ptá: „*Zapomněli jste snad na to všechno?*“ Kdo zapomněl, ten se nedostane k výhledu a jistotě života, ten zahyne ve své skepsi a pochybnostech. Jozue nepřipomíná Božímu lidu jeho neslavnou minulost proto, aby jej srážel k zemi. Minulost je skutečně minulá. Nejde mu ani o to, abychom se z našeho času vzdalovali do minulosti a tak unikali přítomnosti. Jde mu o to, abychom skrze správné rozpoznávání naší minulosti byli schopni žít v přítomnosti.

Může se stát, že se budeme se svou situací, ve které se budeme právě nacházet, těžko vyrovnávat. Žijeme v čase, který se velkou rychlostí proměňuje. A přece můžeme tento nový čas přijmout jako náš čas. Protože ten Bůh, který byl tehdy, je stále tentýž i dnes, v tomto našem čase. Společenství Božího lidu je **stále na cestě**, a On sám jde s námi. Bůh a jeho lid šli celými dějinami - až do naší přítomnosti. Proto platí: s jeho zaslíbeními můžeme počítat i my, smíme se k němu důvěrně hlásit, žít s ním v důvěrném společenství. **Naše přítomnost je plná Boží věrnosti.**

2. Boží zaslíbení platí protože: Jenom s ním jdeme vstříc nadějně, radostně a jasné budoucnosti.

V minulosti se umělci pokoušeli stále znovu Boha namalovat, nebo jej nějakým způsobem ztvárnit. Tyto aktivity byly jistě dobře míněny. A přece se s nimi můžeme těžko ztotožnit. Člověk zde může zahlédnout různě zpodoběného vševládného Boha sedícího na trůnu. Ptáme se ale: Je snad Bůh právě takový? Náš text Písma to vidí jinak: Bůh, to není světu vzdálený, kdesi na trůnu usazený panovník. Je nám mnohem blíž. Kdyby ho chtěl člověk malovat, musel by ho namalovat spíše v pohybu, nebo běhu. Bůh je mezi námi a s námi na cestě. Jozue říká: „*On vám dal, ... on vás vedl, ... on vás chránil...*“ Nesedí tedy vyvýšený nad tímto světem a jeho dějinami, jde s těmito dějinami a v nich, protože těmito dějinami jdeme také my. On a my **jsme spolu na cestě** od minulosti skrze přítomnost k budoucnosti.

Ale tato Boží cesta s jeho společenstvím všemi časy, není bez nebezpečí. Nalevo a napravo na nás mávají různí bohové, mají mnoho tváří a podob. Jednou je to bohatství a moc, která se stane církvi osudnou, jindy se nechává strhnout a začne vyznávat všelijaké nacionální bohy a je ochotna pro ně jít do boje. A člověk by přitom ještě rád věřil, že v tom všem při nás stojí Bůh; není ochoten přijmout, že v těchto

chvilkách Bůh jde vlastní cestou a ztrácí se nám z očí. On se nenechá zmanipulovat k tomu, aby sloužil našim cílům. Přemýšlejme nad tím, jaké cíle v tomto světě sledujeme právě my, já osobně. Žádný z nás nemůže bez těchto cílů žít, ale co když se nekryjí s tím, co po nás chce Bůh a kudy nás chce vést On? Nepřipadají nám jeho zaslíbení příliš nejistá, a tak si hledáme své jistoty jinde a v něčem jiném?

Zde ale pro nás platí: do budoucnosti jen s Bohem! A s Bohem jsme stále na cestě. Může se nám to zdát dost těžké, vždyť poutník, který se vydal na cestu neustále něco potkává, ale zároveň také mívá. Všechno, co na své cestě potkal, je již za ním, ale zároveň se před ním otevírají nové výhledy. Jenom ten, kdo zůstane stát a zabydlí se, zůstane stále v poznaném a nemusí se již s ničím loučit. Jestliže my, dnešní společenství Božího lidu - které vyznává, že směřuje k budoucímu, zaslíbenému výhledu - za sebou necháváme ty mnohé tzv. „bohy“, musíme neustále počítat s novými věcmi a potřebujeme se také neustále ptát: Jak mám, já jako křesťan, v dnešním světě žít a přitom mu sloužit - já jako jednatel, i my jako společenství? Vždyť dnešní člověk a lidé jsou zmítáni tolika různými problémy a otázkami! Jak se jim pokusit skutečně přiblížit?

Tím, že je církev na cestě a chce na ni být, protože ví, že to je její jediná možnost, bude se stávat ona sama jinou. Možná se bude muset i vzdávat něčeho, co si v minulosti oblíbila, aby se zde objevoval prostor pro nové. Loučení jsou často bolestná, ale nezbytná, jestliže se máme dostat dál. Náš Pán nám chce otevírat oči pro **svou budoucnost**.

Jak je dobré, když smíme vědět o tom, že to, co je před námi je krásná budoucnost. Jen s naším Pánem jí jdeme vstříc - je neustále před námi a táhne nás za sebou. Navzdory všemu jdeme vstříc jeho budoucnosti, protože jeho zaslíbení platí. Nyní můžeme každý z nás nést, co je na nás vloženo. Jdeme pod jeho vedením. Na to se vyplatí odpovědět: „**Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.**“

Amen.